

Παύλος
Αρσινόη

Η ΓΑΤΑ Η ΑΝΟΙΚΤΟΜΑΤΑ

Ο Θωμάς μένει στην πολυκατοικία απέναντι απο το σπίτι της γιαγιάς.
Ο Θωμάς είχε μια πολύ ωραία γάτα που τη λέγανε Μίσια.

Η Μίσια, η γάτα του Θωμά, ήτανε πολύ ανοικτομάτα. Κι'όταν λέμε ανοικτομάτα το εννοούμε. Είχε κάτι μάτια πράσινα και μεγάλα σαν κορόμηλα. Ολα τα έβλεπε κι'όλα τα παρατηρούσε. Στη γειτονιά την φοβόντουσαν όλοι. Γιατι και σκυλιά, μαμάδες και παιδιά, κλέφτες κι'αστυνόμοι. Μάλιστα, ακόμη κι'οι αστυνόμοι τις φοβόντουσαν εκείνες τις ματάρες της. Ο αστυνόμος του διπλανού διαμερίσματος έλεγε κάθε πρωί στον Θωμά.

-Θωμά, η γάτα σου είναι πολύ ανοικτομάτα. Πρόσεχε την γιατι μπορεί να σε βάλει σε μπελάδες.

Ο Θωμάς όμως αγαπούσε τόσο πολύ τη Μίσια του που ούτε ν'ακούσει ήθελε συμβουλές, ούτε απο τη μαμά του, ούτε απο το μπαμπά του, ούτε κι' απο τον γείτονα τον αστυνόμο. Οταν βούηξε η πολυκατοικία ότι η κυρία Μπέτυ του ρετιρέ έχασε ολόκληρο κοτόπουλο απο το νεροχύτη της οι υποψίες όλων έπεσαν στη Μίσια.

-Το είχα ακουμπήσει μόνο για πέντε λεπτά στο νεροχύτη για να το πλύνω και κτύπησε το τηλέφωνο, φώναζε η κυρία Μπέτυ απο το μπαλκόνι της φορώντας ακόμη το νυκτικό της και έχοντας τα ρόλευ στα μαλιά. Ούτε πέντε λεπτά δεν έλειψα. Ποιός άλλος σκαρφαλώνει στα μπαλκόνια και στα παράθυρα πρωί πρωί; Ποιός άλλος μυρίζεται απο μακρια τα πιο νόστιμα κοτόπουλα; Ποιός άλλος έχει τέτοιες ματάρες που να βλέπει τι μαγειρεύει ο κόσμος σ'όλη την πολυκατοικία; Πέστε μου, ποιός άλλος;

Τα μάτια όλης της πολυκατοικίας έπεσαν στον Θωμά και δια μέσου του Θωμά στη Μίσια, την ανοικτομάτα τη Μίσια, η οποία είχε εξαφανισθεί, νιώθοντας την κατακραυγή εναντίον της.

Ο Θωμάς κλειδώθηκε στο δωμάτιο του και ουτε ν'ακούσει ήθελε την εισήγηση του μπαμπα, της μαμάς, της γιαγιάς και της θείας του, να πάρουν τη Μίσια εξορία στο χωριό, όπου θα μπορούσε να κυνηγά όσα

άγρια ζώα ήθελε, και μάλιστα ζωντανά, κι όχι ψόφια. Ποντίκια, σαύρες, φίδια. Στη λέξη φίδια ο Θωμάς πάγωσε. Η γάτα του η Μίσια θα μπορούσε να γίνει μια χασιά για ένα τρομερό φίδι.

Η Μίσια, κουλουριασμένη κάτω απο το κρεβάτι του Θωμά έγλυφε τα μουστάκια της, ίσως απο καθαρή συνήθεια, ίσως κι απο το κοτόπουλο της κυρίας Μπέτυ που είχε καταβροχθίσει. Ο Θωμάς έσκυψε κάτω απο το κρεβάτι και φώναξε τη Μίσια.

-Μίσια, για έλα εδώ...

Η Μίσια ανέβηκε γουργουρίζοντας και κοιταζε με τις πράσινες ματάρες της τον Θωμά.

-Μίσια, στ'αλήθεια πήρες το κοτόπουλο της κυρίας Μπέτυ;

Η Μίσια γουργούρισε και χαιδεύτηκε στα πόδια του Θωμά, θέλοντας ν'αλλάξει κουβέντα.

-Μίσια, είσαι κακό κορίτσι, μήπως δεν έχεις τόσο φαγητό στο πιατάκι σου; Ξηρή τροφή, έτοιμη τροφή, γάλα, ότι θέλεις δεν έχεις...

-Γρρρρ έκανε η Μίσια και χαιδεύτηκε πάλι στα πόδια του Θωμά.

-Τότε γιατί πήγες κι έκλεψες το κοτόπουλο της κυρίας Μπέτυ;

Η Μίσια έκανε γρρ γρρ αλλάζοντας και πάλι κουβέντα.

Το βραδάκι κτύπησε η πόρτα. Ήταν ο κυρ Αστυνόμος.

-Λυπάμαι πολυ, είπε στη μαμά και το μπαμπα του Θωμά, αλλά η κυρία Μπέτυ θέλει να κάνει μηνυση για το κοτόπουλο που της έφαγε η Μίσια.

-Δεν τοφαγε η Μίσια, διαμαρτυρήθηκε ο Θωμάς.

-Σώπα εσύ, Θωμά, είπε ο πατέρας. Η Μίσια αύριο θα φύγει απο το σπίτι. Οσο για το κοτόπουλο, είμαστε πρόθυμοι να αποζημιώσουμε την κυρία Μπέτυ. Δεν χρειάζεται να χαλάμε τη καλή μας διάθεση.

Φαίνεται πως η κυρία Μπέτυ ηρέμισε, αφού ο πατέρας του Θωμά της έφερε όχι ένα αλλα δυό ολόφρεσκα κοτόπουλα απο τον χασάπη.

Την άλλη μέρα που ήταν Κυριακή ο μπαμπας του Θωμά είπε:

-Σήμερα θα πάμε στο χωριό ν'αφήσουμε τη Μίσια.

Ο Θωμάς θέλοντας και μή άρχισε να ψάχνει για τη Μίσια. Την έψαξε

στο δωμάτιο του, στην κουζίνα, στο μπαλκόνι και σ'όλο το υπόλοιπο σπίτι. Του κάκου. Η Μίσια είχε γίνει άφαντη. Αρχισε όλη η οικογένεια να φωνάζει τη Μίσια. Η Μίσια όμως πουθενά. Σε λίγο το πήρε είδηση όλη η πολυκατοικία ότι η Μίσια είχε εξαφανιστεί. Ο Θωμάς τώρα έκλαιγε.

-Ήταν αθώα σας λέω, μου το είπε. Τιμωρήσατε μια αθώα. Της πληγώσατε την ψυχούλα της κι έφυγε.

Η κυρία Μπέτυ βγήκε στο μπαλκόνι με τη νυχτικιά και τα ρόλευ.

-Καλέ, τι έγινε;

-Τι έγινε, η Μίσια εξαφανίστηκε. Θα βγήκε στο δρόμο και θα την πάτησε κανένα αυτοκίνητο. Κρίμα, τέτοιο ωραίο γατί. Κι'εσείς μωρέ κυρία Μπέτυ, κάνατε έτσι για ένα κοτόπουλο.

-Δεν τόφαγε η Μίσια, έκανε και πάλι ο Θωμάς με δάκρυα στα μάτια.

Τώρα ήταν η σειρά της κυρίας Μπέτυς να νιώθει άσχημα. Πήρε μια σοκολάτα και ήρθε στο σπίτι του θωμά.

-Λυπάμαι για τη Μίσια, είπε.

Ο Θωμάς κοίταξε την σοκολάτα αλλά δεν την πήρε. Η μαμά του κάλεσε την κυρία Μπέτυ να καθίσει. Αφου τα είπαν για λίγο η κυρία Μπέτυ έφυγε ακόμη πιο λυπημένη απο πριν.

Η εξαφάνιση της Μίσια κράτησε μια βδομάδα. Ο Θωμάς την είχε σχεδόν ξεχάσει, όταν ένα πρωινό, εκεί που περίμενε το σχολικό λεωφορείο να τον παρει νάσου η Μίσια. Με τις ματάρες της ολάνοιχτες ήρθε κοντά του όλο χαρές.

-Μίσια... φώναξε Θωμάς και η μισή πολυκατοικία βγήκε στα μπαλκόνια. Καλέ μαμά, ήρθε η Μίσια.

Η Μίσια κορδωτή και λυγιστή, μπήκε στο διαμέρισμα λες και τίποτα δεν είχε συμβεί. Κανείς δεν ξέρει αν η Μίσια είχε ή όχι κλέψει το κοτόπουλο της κυρίας Μπέτυς. Κανείς δέν ξέρει που είχε εξαφανιστεί η Μισια μια ολόκληρη βδομάδα.

Όλη η πολυκατοικία χάρηκαν για τον γυρισμό της Μίσια. Όχι τίποτ' άλλο, όλοι είχαν επιθυμεί τις πράσινες ματάρες της Μίσια που όλα

- 8 -

τα βλέπει και όλα τα καταλαβαίνει.